

Den sto desátý: Jasná Poljana a Tula

Budík zvonil ve 4.40. Příšerný čas. Nikde nikdo. Kolem páté hodiny přišel Turek a padl do postele. Pak začali pobíhat oba Francouzi sem a tam. Neustále k nám přicházely a odcházely od nás slečny Francouzky z pokoje naproti. Člověk ani v pět ráno nemůže mít klid na to, aby se v pohodě připravil na výlet. O půl šesté jsme odcházeli, před šestou jeli naprosto prázdným metrem a o půl sedmé už byli na Kurském nádraží. Sbalil jsem si do tašky jen to nejnútnejší, přeci jenom šlo o jednu noc - tak proč toho s sebou tahat zbytečně moc.

Na nádraží byl trochu zmatek. Nakonec jsme tedy sedli na električku do Tuly (už v Moskvě byla naprosto plná) a vydali se na čtyřhodinovou cestu. Bylo to šílené. Postupně neustále nastupovali noví a noví cestující, všichni jeli někam na chatu, takže s sebou vezli kromě batohů, tašek nebo kufrů taky stromky, sazeničky, kytičky, motyky a podobné věci. Po pár zastávkách nebylo ve vlaku k hnutí a neustále někdo přistupoval. Vtip nastal ve chvíli, kdy se davem začaly prodírat dvě průvodčí. O půl jedenácté jsme šťastně dorazili do Tuly. Už ve vlaku jsme se dohodli, že bychom do Jasně Poljany mohli jet dnes a zítra si projít Tulu. Podle předem připraveného plánu a návodu jsme prošli ulici Rudoarmějců a postupně se dopravovali až na zastávku autobusů. Jedna paní nám sice oznámila, že tam můžeme i tramvaj, ale na tramvajové zastávce nám jiná paní (naprosto bez zubů, takže porozumění skoro žádné) ukázala směr autobusové zastávky. Ve 12.50 jsme s průvodkyní E. G. Popp (nebo aspoň tak to bylo na vstupence) absolvovali prohlídku.

Celá usedlost je velmi rozlehlá, park je příjemný, expozice v budovách byly taky zajímavé. Průvodkyně vyprávěla srozumitelně, jasně a poutavě, takže jsme si to moc užili. Viděli jsme i jezera, i Tolstého hrob, i budovy, i park, viděli jsme taky dva hady a bylo tam spousta komárů. Kolem půl čtvrté jsme zase odešli zpět k silnici, abychom si zamávali na další polorozpadlou dodávku a dostali se zpět do centra Tuly. Tam jsme pak hledali hotel - nakonec se všechno povedlo, našli jsme ho, ubytovali se (což znamenalo vyplnit nějaké formuláře, zaplatit administrativní poplatky, dát na ofocení pas a registraci, dostat spousta nepotřebných papírků), chvíli si odpočinuli a pak šli zpět do města na krátkou procházku a pizzu. Večeře byla vynikající - taková neruská: řecký salát, pizza, espresso a kola. Cestou na hotel jsme si pak ještě v potravinách koupili snídani, něco dobrého na večer a brusinkovou vodku (asi jen 20%).

Pokoj byl velmi jednoduchý - dvě postele, noční stolek, stůl, dvě židle, skříň. Toalety a koupelny byly na chodbě, sprchy v přízemí. My jsme bydleli v prvním patře. Na chodbě stál takový ten bublající vodojem na teplou a studenou vodu. V pokoji jsme měli skleničky, ledničku a taky televizi, takže jsme se dívali na nějaký velmi romantický ruský film a pak na dvě soutěže. Bylo to fajn, spát jsme šli někdy kolem půlnoci. Postel byla neskutečně měkká, pod peřinou bylo horko. Ale po celém dnu, kdy jsem absolvoval tu cestu a předtím spal asi jen 5 hodin jsem byl rád, že konečně ležím a můžu spát.